

Üzenet 2040-ből Álláspont

Elmegy ez az év is. A varjú sem károg utána. Kár, hogy nem hallatszik legalább egy árva „kár-kár”. Mert nincsen felesleges év, egy sem. Csak idő kell, hogy ki-derüljön.

„Az új Tolsztoj valószínűleg csak 1940 táján születik, s 1980-ban kezdi el az új Háború és Békét” – írja Cs. Szabó László a harmincas években. S még hozzáteszi: „Mi a nyersanyagot szállítjuk 1980-nak. Vérünk-ből táplálkozik a remekmű. Duhamel, Giono, Green, Montherlant, Jules Romains egy év óta abbahagyta a regényírást, beállt tanúnak. A Discussion Library-ben s a filléres Pelican Library-ben egymást űzik a helyzet-jelentések. A renaissance óta nem volt ilyen nagy politikai irodalom.”

Beálltunk hát tanúnak. S mondjuk: ha Dobó idejében lett volna a mai értelemben vett tömegkommunikáció, Dobó soha nem győzhetett volna Egernél. Mert sorra jelentek volna meg a cikkek, hogy elég volt ebből a kalandorságból, elég a felesleges szabadságharcból, tessék figyelembe venni a realitásokat. S hogy nem lehet szembeszegülni a világgal. Mert így a Fugger bankház sem ad több kölcsönt. S felszólították volna a védőket, hogy hátráljanak ki a kapitány mögül, ameddig lehetséges. S kihátráltak volna. S Hegedűs hadnagy tartotta volna a sajtótájékoztatót...

Nem volt Dobó idejében modern tömegkommunikáció, csak Tinódi pengette lantját korszerűtlenül – így Dobót is csak utólag lehetett felségárulási perbe fogni, és börtönbe vetni.

Nekünk van tömegkommunikációnk, ezért tudhatjuk, hogy 2011 is csak egy olyan esztendő, mint a többi. Mint például 1815. Akkor szenvedett végső vere-

séget Napóleon Waterloonál. A csatát egy dombtetőről figyelte Nathan Rotschild egyik ügynöke, aki egy nappal hamarabb ért Londonba, mint Wellington futára. Rotschild pedig az angol győzelem hírének birtokában bement a tőzsdére, és elterjesztette szomorú arccal, hogy Napóleon győzött. Kitért a pánik, a részvények ára földig zuhant, Rotschild pedig megvásárolta mindet. S mire befutott a valódi hír Napóleon bukásáról, addigra kezében volt az angol kötvénypiac és a Bank of England is.

Ma, a tömegkommunikáció világában nincsen szükség valódi csatákra, győzelmekre és bukásokra. Nincs szükség mindig gyorsabb ügynökhálózatra sem. Ma csak HÍR kell – s megbuknak országok, kormányok, birodalmak. Ennyit változott a világ.

2011 a hiénák s a mögöttük álló láthatatlanok esztendeje. Állnak még Dobók itt-ott, s óvatosan megkísérlik az ellenállást. Odakint nincsen már had a vár körül. Csak újságokat hajigálnak be a várba, a hitelminősítők legfrissebb véleményeit, és a láthatatlanok zsoldjában álló hatalmasok fenyegető leveleit. A védők pedig állnak, és figyelnek. Még nem akarják odadobni hitüket a mátrixnak. De figyelnek. Értik – vagy inkább egészséges ösztöneikkel érzik –, mire megy ki a játék. Ezért várnak. És hallják, ahogy odalentről, a vár pincéjéből felszűrődik a lázadók zajongása.

Láznak a zsoldosok és az örök ostobák. A zsoldosok számításból, az ostobák földhözragadt, elpusztíthatatlan butaságból. Ők visszakövetelik az aklot, a jármot, a hitelminősítők simogatását.

„Szomorú forradalom, embergyalázó vedlés. (...) A napszámos válláról leveszi a zsákot, de már nem engedi a gépig. Csak egy csavarig. (Köztudomású, hogy Chaplin egész filmet írt erről.) A zsákhordó kihál, de utána hal a romantikus proletár is, aki még egy egész gép rabja volt. Már az igavonás és a szakmunka is túl emberséges állapot, a kivételesek joga. A szakmunkás

vezérkar alá egy csavarforgató csorda gyűl, a félig tanult munkás. A fél-intellektus párja. (...) A félig tanult munkás azonban már egy életen át csak a csavarig jut s a fél-intellektus szellemi vagdalékáig. Csak más szájából tud tanulni: a propaganda, a mozi, a rádió, a világnézet tanfolyam mindent megrág neki. (...) Nem hiszed? Nézz körül. Amit látsz: a félműveltek lázadása.” Félelmetes, mennyire pontosan látta Cs. Szabó, a mi félrerugdalt zsenink 2011-et 1930-ból. S azt még ő sem tudhatta, hogy mi már a mátrixé vagyunk. Ezért teszi hozzá keserűen a

láttelethez: „Az irodalom egyetlen jajkiáltás a Dunától Amerikáig: a Szellem keresi az embert, mint Herkules az eltűnt Hylast. De a kiáltásra csak a kollektív fűszálak felelnek.”

Hát akkor mondjuk kollektív fűszálakként: 2011 legnagyobb újdonsága, hogy támadtak emberek a mátrixban, akik elkezdtek keresni a Szellemet. S ha 2040-ben lesz még, aki visszatekint ide, akkor tudhatjuk: megtalálták. Mi pedig annyit tudhatunk legalább, hogy ezt a harcot nem veszíthetjük el. Hajigáljanak bármit odakintről a várunkba. Mert igenis erős vár a MI istenünk...

Bayer Zsolt – Magyar Hírlap

Hogyan került ki Németország a csődből?

„Mi nem voltunk bolondok, hogy olyan fizetőeszköz vezetünk be, amelynek alapja az arany, amellyel nem rendelkezünk, hanem minden kibocsátott márkáért 1 márka értékű elvégzett munkát vagy megtermelt árut követeltünk meg... abban az időben neveltünk a bankáraink, akik azon a nézetet voltak, hogy a fizetőeszköz értékét az arany és az állami bank pincéjében nyugvó értékpapírok szabályozzák.” - Adolf Hitler

Amikor Hitler hatalomra került, az ország teljesen és reménytelenül össze volt törve. A Versailles-i Békeszerződés elképesztő jóvátételi fizetési kötelezettséget rótt a német népre, amelytől azt várták, hogy megtéríti a háború valamennyi résztvevőjének költségeit - az összköltség az országban lévő tulajdon értékének háromszorosát tette ki. A márkával űzött spekuláció a márka zuhanását okozta, kiváltva a modern idők egyik legrosszabb, nekivadult inflációját. Az infláció csúcspontján a 100 milliárd márkát kitevő bankjegyekkel teli talicskáért nem lehetett vásárolni még egy kenyércipőt sem. Az ország kincstára üres volt, és sok-sok otthon és nagy földterület a bankok és a spekulánsok prédája lett. Nagyon sokan kunyhóban laktak és éheztek. Sohasem fordult elő semmi ilyesmi korábban - a nemzeti valuta teljes összeomlása, a nép megtakarított pénzének, az üzleteknek és általában a gazdasági életnek teljes megsemmisülése. A helyzetet tovább rontotta, hogy az évtized végén beköszöntött a nagy világ-gazdasági válság. Németországnak nem volt más választása, mint az, hogy a nemzetközi hitelezők kamatrabzsolgásába hajtja fejét. Meglehet azonban, hogy ez csak a látszat volt.

Hitler és a nemzetiszocialisták, akik 1933-ra hatalomra kerültek, a nemzetközi bankkartell terveit meghíúsították, mégpedig azzal, hogy kibocsátották a maguk pénzét. Ebben ők Ábrahám Lincolnt utánozták, aki az amerikai polgárháborút a kormány által kibocsátott papírpénzzel konszolidálta, amelyet "dollárbankjegyek" nevezett el.

Hitler a maga nemzeti hitelprogramját egy közmunkaterv elgondolásával kezdte el. A konszolidációra írá-

nyuló tervei magukba foglalták a folyók szabályozását, a középületek és magánlakások rendbetételét, az utak, hidak, csatornák és kikötői berendezések építését. A különféle programok tervezett költségét a nemzeti valuta 1 milliárd egységében rögzítették.

Ezt követően 1 milliárd nem-inflációs váltót, amit kincstári munkabizonylatnak neveztek, bocsátottak ki e költség ellenében. Több millió embert vontak be a munkába ezeknek a terveknek a keretében, és a munkásokat kincstárjegyekkel fizették. A kormány által kibocsátott pénznek nem az arany, hanem a valós érték volt az alapja. Ez lényegében a kormány számára kifejtett munkának és megtermelt árunak elismervénye volt.

Hitler ezt mondta: "Minden kibocsátott márkáért 1 márka értékű elvégzett munkát vagy megtermelt árut követeltünk meg." Ezután a munkások ezeket a bizonylatokat más árukra és szolgáltatásokra költötték el, még több munkát teremtve még több ember részére.

A munkanélküliség gondja két éven belül megoldódott, és az ország újra talpra állt. Szilárd, stabil pénzzel rendelkezett, nem volt adóssága, véget ért az infláció, ugyanakkor, amikor az USA-ban és más nyugati országokban még mindig milliók voltak munka nélkül és éltek seponáján. Sőt, Németországnak sikerült helyreállítania a külkereskedelmét, noha megtagadták tőle a külföldi hitelt és a külföld részéről gazdasági bojkottot vezettek be ellene. Sikerét azzal érte el, hogy barter rendszert alkalmazott: berendezéseket és árukat közvetlenül, a nemzetközi bankokat megkerülve cserélt el más országokkal. A közvetlen cserének ez a rendszere adósság és kereskedelmi deficit nélkül működött. Németország gazdasági kísérlete, Lincolnéhoz hasonlóan, rövid életű volt, de tartós emlékműveket hagyott utódaira, közöttük a híres autópályákat, a világ első kiterjedt autópályarendszerét.

Egy kis szellemes mondásban, amely összefoglalja a "dollárbankjegy" - csodának német változatát, Dr. Hjalmar Schachtot idézték, aki abban az időben a Német Központi Bank feje volt.

Egy amerikai bankár megjegyezte: "Dr. Schacht, jöjjön el Amerikába. Nekünk sok pénzünk van, és ez az igazi bankárság."

Schacht így válaszolt: "Ön jöjjön el Berlinbe. Nekünk nincs pénzünk. Ez az igazi bankárság."

Noha Hitlert a történelemkönyvek becstelenné ábrázolják, valójában ő nagyon népszerű volt a német

nép körében. Stephen Zarlenga a "The Lost Science of Money" című könyvében arra mutat rá, hogy ez azért volt, mert egy időre kiszabadította Németországot az angol gazdasági elméletből -, abból az elméletből, amely szerint a pénzt kölcsönözni kell egy magán bankkartell aranytartaléka ellenében és nem közvetlenül kibocsátani a kormány által.

Dr. Henry Makow kanadai kutató szerint ez lehetett a fő érv amellel, hogy Hitlert meg kellett állítani: Hitler kikerülte a nemzetközi bankárokat és saját pénzt teremtett.

Makow idéz C. G. Rakovszkijnak, a szovjet bolsevizmus egyik alapítójának, Trockij bizalmasának a kihallgatásából, akit Sztálin alatt, a Szovjetunióban tartott kirakatpercek során, 1938-ban bíróság elé állítottak.

Rakovszkij szerint Hitler "magához vette a pénzteremtés kiváltságát, mégpedig nemcsak annak fizikai, de pénzügyi részét is: átvette a pénzkibocsátás gépezetét és azt az állam javára működtette... El tudják képzelni, hogy mi következett volna..., ha ez megfertőz számos országot, ... ha el tudják képzelni, képzeljék el azután annak ellenforradalmi funkcióit is".

A közgazdász Henry C. K. Liu írja Németország jelentős átalakulásáról:

"A náci 1933-ban jutottak hatalomra Németországban, amikor az ország gazdasági helyzete a végzetes háborús jóvátételi kötelezettségektől sújtva a teljes összeomlásban volt, és amikor nem volt semmi remény a külföldi beruházásokra vagy hitelekre. Mégis a Harmadik Birodalom - a hathatós hitelpolitikára és a teljes foglalkoztatást célul kitűző közmunkaprogramra épülő - független valutapolitikájának segítségével képes volt a csődbe jutott Németországot (amely meg volt fosztva tengeren túli gyarmataitól) négy év alatt a legerősebb európai gazdasági hatalommá változtatni, még azelőtt, hogy a fegyverkezés beruházásai megkezdődtek volna."

A "Billions for the Bankers, Debts for the People" című (1984-es) könyvében Sheldon Emry ezt így kommentálta:

"Németország 1935-től kezdve adósságmentes és kamatmentes pénzt bocsátott ki, amit a mély süllyedésből világhatalommá történő elképesztően gyors felemelkedése tett lehetővé. Németország 1935-től 1945-ig arany és adósság nélkül finanszírozta teljes kormányzati és háborús tevékenységét. Ez magyarázza, hogy az egész kommunista és kapitalista világ úgy határozott, hogy megsemmisíti az Európa feletti német uralmat és visszaviszi Európát a bankárok pokoli uralma alá. A pénznek ez a történelme viszont még meg sem jelenik napjainkban az (állami) iskolák tankönyveiben."

Ellen Brown

Szittyakürt – 2008. június
(Fordította: Tudós – Takács János)

Forrás: 2012. 01. 5. csütörtök. - 22:56 – Kitértás

